

Mesih'te Özgürlük

*Galatyalılar Mektubu
Hakkında Bir İnceleme*

By
Armin J. Panning

Multi-Language Publications

Bringing the Word to the World

About the cover – After he became a Christian, the apostle Paul became a missionary to the Gentiles. Paul took Barnabas with him as he started congregations in the country of Galatia. Read more about this in Acts chapters 13 and 14.

The original text is produced by Multi-Language Publications of the Wisconsin Evangelical Lutheran Synod.

English edition Copyright © 2013

Turkish edition Copyright © 2018

MLP Catalog Number: 38-5444

All color and black and white illustrations are the work of Glenn Myers. Rights to Glenn Myers' illustrations are reserved by Northwestern Publishing House.

The text for the book of Galatians is taken from the Holy Bible, New Testament International Reader's Version® NIrV® Copyright © 1995, 1996, 1998 by Biblia Inc.™. Used by permission. All rights reserved worldwide.

Level Two, Book 3

İÇİNDEKİLER

Bölüm – 1

Mektuba giriş (Galatyalılar 1:1-10).....1

Bölüm – 2

Pavlus elçiliğini savunuyor (Galatyalılar 1:11-2:21).....15

Bölüm – 3

Pavlus aklanmayı açıklıyor: Günahlı insan Tanrı'nın
huzurunda nasıl kabul görür? (Galatyalılar 3:1-4:31)31

Bölüm – 4

Pavlus kutsanmayı açıklıyor: Aklanmış günahlı Tanrı'nın
önünde nasıl yaşmalıdır? (Galatyalılar 5:1-6:10)57

Bölüm – 5

Sonuç (Galatyalılar 6:11-18)77

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM – 1:
Mektuba giriş

Galatyalılar 1:1-10

Mesih'te Özgürlük Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 1:

Mektuba giriş

1:1-2 İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden diriltten Baba Tanrı aracılığıyla elçi atanan ben Pavlus'tan ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya'daki kiliselere selam! 3 Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. 4 Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti. 5 Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.

Eski zamanlarda mektupların giriş kısmı genellikle üç bölümlü bir şablondan oluşurdu. Önce yazar kimliğini açıklar. Sonra mektubu gönderdiği insanları adlandırır. Ve sonra bir selam veya dilek sözü eklerdi.

İlk beş ayeti bir kez daha okuduğunuzda bu şablonun üç bölümünü göreceksiniz. (1) “Ben Pavlus'tan; (2) Galatya'daki kiliselere; (3) Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun.” Şimdi bu üç bölümün ne olduğunu açıklayalım.

Mektubun yazarı

Yazar kendini Pavlus diye tanıtır. Ama ismi hep bu değildi. Orijinal ismi Saul'du. Aklında tek bir ideali olan, çok dindar bir Yahudi'ydi. Bu ideali, Tanrı'nın Eski Antlaşma öğretilerini ve buyruklarını eksiksiz yerine getirmektir. Kutsal Ruh Pentekost günü Yeni Antlaşma Hristiyan Kilisesi'ni başlattığı zaman, Saul buna karşı savaşmaya karar verdi. Bu din onun Eski Antlaşma inançlarına ciddi bir tehdit gibi görünüyordu.

Saul, birden bire gelişen bu olaylara karşı uzunca bir süre savaştı. Ama Hristiyanlar'ın etkin bir düşmanı olarak sürdürdüğü hayatı ani bir kesintiye uğradı.

Melek kadınlara İsa'nın dirildiğini söylüyor

Bir gün, Saul uzaktaki bir şehir olan Şam'a, oradaki Hristiyanlar'a baskın düzenlemek için giderken, yolda İsa tarafından kör edici bir ışıkla yere yıkıldı. İsa ona, "Saul, Saul neden bana zulmediyorsun?" diye sordu. Saul artık Hristiyanlar'a saldırganın yanlış olduğunu anlamıştı; ve artık tavrını tamamıyla değiştirdi. Sadece Hristiyan olmakla kalmadı, Mesih'in onu Hristiyanlık mesajının öğretmeni ve vaizi olarak görevlendirmesini de kabul etti. Hristiyan bir misyoner oldu ve ismini Pavlus olarak değiştirdi.

Pavlus'un Hristiyan veya bir misyoner olmaya kendi başına karar vermediği çok açıktır. Tanrı tarafından gönderildi. Galatyalılar'ın yazarının kendini "elçi (havari)" olarak adlandırabilmesinin nedeni budur. Elçi sözü "gönderilmiş olan" anlamına gelir. "İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden diriltten Baba Tanrı aracılığıyla elçi atanan ben Pavlus" ifadesi bu gerçeği kasteder.

Gönderilmiş olan kendini göndermez. O sadece kendisini gönderenin habercisidir. Pavlus, sadece İsa ve Paskalya sabahı Oğlu'nu ölümden dirilterek gücünü gösteren Baba Tanrı tarafından gönderilmiştir. Pavlus burada elçi olduğundan sadece kısaca bahseder. Daha sonra, İkinci Bölüm'ün tamamını İsa Mesih'in elçisi olarak yaptığı işlere ayıracaktır.

Kitabın okurları

İkinci ayette yazar okurlarına seslenirken şöyle der: "Galatya'daki kiliselere selam." Pavlus'un Yeni Antlaşma'daki mektuplarından bazıları, yardımcısı Timoteos ve Titus'a yazılan mektuplar gibi, şahıslara yazıldı. Bazıları, Korint'teki ve Selanik'teki kiliseye yazılan mektuplar gibi, tek bir cemaate yazıldı. Pavlus'un Galatyalılar'a mektubu biraz farklıdır. Bu mektup Galatya'daki kiliselerin (çoğul) üyelerine gönderildi. Mektup bir dizi farklı cemaat içindi. Bu cemaatler Galatya diye anılan bölgede bulunuyorlardı.

Mesih'te Özgürlük

Galatya yer olarak günümüz Türkiye'sinin Orta Anadolu bölgesinde bulunuyordu. Galatyalılar, Pavlus'tan uzun zaman önce günümüzün Fransa'sı olan Avrupa'nın Galya bölgesinden Asya'ya göç etmiş olan insanlardı. Galatyalılar olarak bilindiler ve yerleştikleri bölge de Galatya'nın Roma vilayeti veya bölgesi olarak tanındı.

Neyse ki, Kutsal Ruh'un yazarı Luka, Pavlus'un bu bölgedeki misyonerlik hizmeti hakkında bize bilgi verir. Pavlus'un, Galatya'nın Antakya, İkonyum, Listra ve Derbe illerinde yaptığı işleri anlatır. Bu arada Elçilerin İşleri 13:13-14:26'yı okumak çok yararlı olabilir. Çünkü burada Pavlus'un hizmetinin sadece kısa bir özeti verilir. Pavlus'un hizmet etme planı büyük şehirlere gitmektir. Oralardaki işine, Yahudiler'in cemaat merkezi ve tapınma yeri olan yerel sinagoglara giderek başlardı.

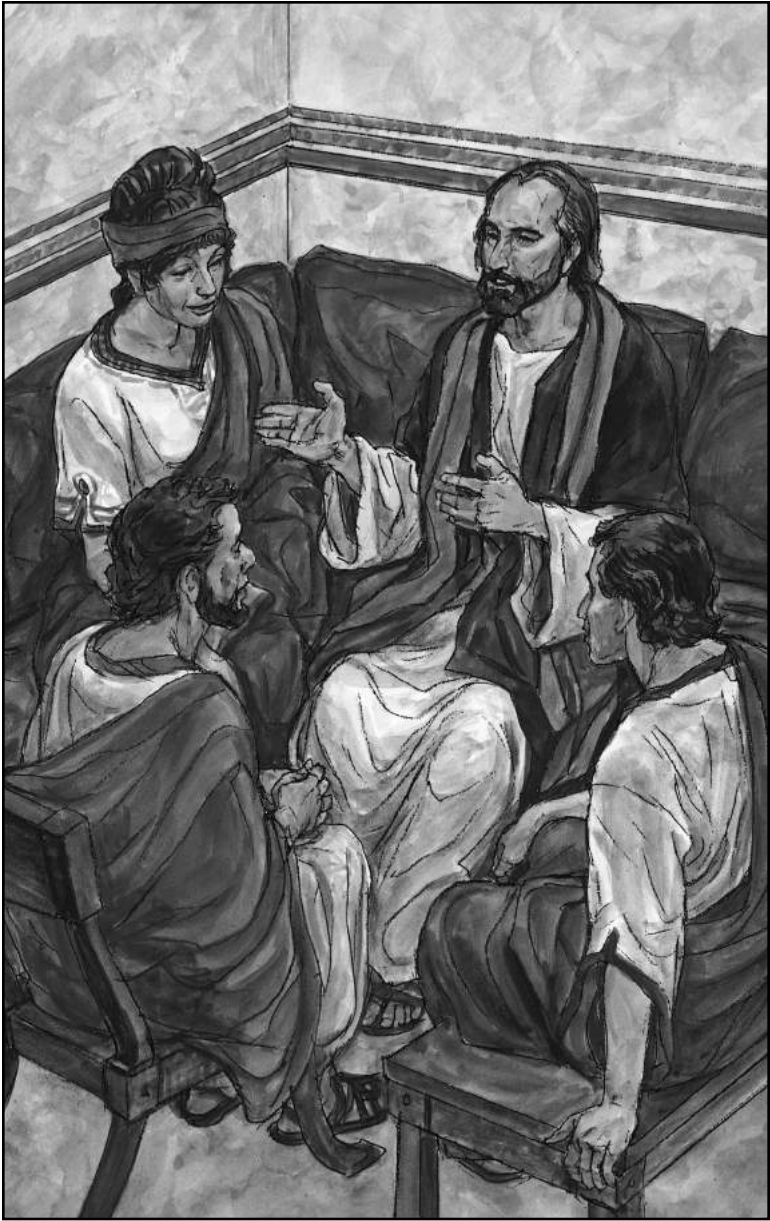
Sinagoların seçilmiş pastörleri veya kahinleri yoktu. Onun yerine, cemaattaki yetenekli erkekler sırayla Şabat (Cumartesi) ayinini yönetirlerdi. Mezmurlar onların ilahi kitabıydı. Her hafta okudukları ve yorumladıkları ayetler, Musa'nın Beş Kitabı (Yaratılış, Mısırdan Çıkış, Levililer, Çölde Sayım ve Yasanın Tekrarı) ve Peygamberlik Kitapları'ndan seçilirdi. Musa'nın Beş Kitabı tarihte **geçmişe bakardı**. Bu kitaplar Yahudi halkına, Tanrı'nın onları seçilmiş halkı olarak ayırdığı özel antlaşmasını öğretirdi. Peygamberlik Kitapları **geleceğe bakardı**. Bu kitaplar da, okuyucularını Kral Davut'un soyundan doğacak olan vaat edilmiş Kurtarıcı'nın, Mesih'in gelişi hakkında bilgilendirirdi.

Pavlus sinagoglardaki cemaatlere daima aynı mesajı iletirdi. Onlara şöyle derdi: "Beklediğiniz vaat edilen Kurtarıcı geldi. O Nasıralı İsa'dır. Kurtuluşunuz için O'na inanın." İnsanların Pavlus'a cevabı da genellikle aynıydı. Büyük bir bölümü bunu reddederdi. Pavlus'un mesajına inanan ve Hristiyan olan Yahudiler mutlaka olurdu.

Sinagog önderlerinin Pavlus'un mesajına verdiği sadece tek bir cevap vardı. Pavlus'un bir daha sinagoglarında vaaz etmesine izin vermemek. Pavlus genellikle zor kullanılarak dışarı atılırdı. Sonra ona inanıp Hristiyan olan küçük bir grup Yahudi, yeni bir toplantı yerine kadar onu takip ederdi. Orada Pavlus Yahudi olmayan ulusları (putperestleri), Tanrı adamı İsa Mesih'i kurtarıcıları olarak kabul etmeye davet ederdi. Putperest dinleyicileri Pavlus'un mesajını duymaya daha istekli olurlardı ve çok geçmeden büyüyen diğer uluslar arasında cemaatler kurulurdu.

Pavlus misyon hizmeti için gittiği birçok şehirde fazla uzun kalmazdı. Bir sonraki şehre hareket etmeden önce kıdemliler, ihtiyarlar arasından yeni cemaatleri yönetmek üzere insanlar seçerdi. Bunlar genellikle sinagogdan çıkıp onu takip eden Yahudi imanlılardı. Bunlar daha önceki sinagog hizmetleri sayesinde Kutsal Yazılar'ı bilen yetenekli adamlardı. Cemaatin büyük çoğunluğunun diğer uluslardan oluştuğu, buna karşın kilise önderlerinin az sayıdaki Yahudi Hristiyanlar'dan seçildiği bir durum ortaya çıkmıştı. Büyük oranda putperest kökenli imanlılardan oluşan cemaatlerdeki Yahudi önderlerin saygın rolünü anlamamız, Galatya'da büyüyen sorunu kavrayabilmemiz için önemlidir. Pavlus oradan ayrıldıktan sonra, Galatya'daki cemaatlere yeni önderler girdi. Bu önderler Yahudi Hristiyanlar'dı, ama Mesih'teki imanları Tanrı'nın yasasını yerine getirmeye odaklı eski imanlarıyla karışmıştı; bu yüzden imanları biraz farklıydı. Cemaatin putperest kökenli diğer üyelerini Pavlus'un Müjde öğretisine karşı döndürmeye çalıştıkça sorunlara neden oldular. Pavlus'un Galatya'daki kiliselere mektubu, kurtuluşun iyi işlerle değil imanla olduğunu söyleyen Müjde mesajını güçlü bir şekilde savunur. Yani, İsa'nın bizim için yaptıklarına güvenerek kurtuluruz, bunlara fazladan bir şeyler ekleyerek değil.

Pavlus'un Galatya'da bıraktığı dikkatlice seçilmiş ihtiyarlarla olan yakın bağını aklınızdan çıkarmayın. Bu bize,

Pavlus imanlılarla konuşuyor

mektubumuzun açılış ayetlerinde sözü edilen “kardeşlerin” kim oldukları hususunda bir ipucu verebilir. “Ben Pavlus'tan ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya'daki kiliselere selam.”

Bu kardeşler kimdir? Pavlus diğer mektuplarında genellikle misyoner yardımcılarında isimlerini vererek bahseder. Halen birlikte çalıştığı cemaat üyelerinden bahsederken, onlara “kutsallar” olarak hitap eder. Burada böyle yapmıyor. Galatyalı okurlar Pavlus’la birlikte olan söz konusu kardeşleri mutlaka tanıyor olmalıdırlar. Bu kardeşlerin, cemaatlerinde büyüyen ciddi bir sorun hakkında Pavlus’u uyarmak için gönderdikleri heyetteki insanlar olması da mümkündür. Ancak, Pavlus tamamen başka bir şehirdeki misyon işiyle meşguldür. Oradan ayrılıp Galatyalılar’ın sorunuyla şahsen ilgilenemeyeceği için, Galatyalılar’a bir mektup gönderir.

Selam\Dilek

(Read Galatians 1:3-5)

1:3 Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütf ve esenlik olsun. 4 Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti. 5 Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.

Eski mektupların standart girişinin üçüncü bölümü, yazarın okurlarını selamlamasıydı. Galatya'daki cemaatlerin karışık bir yapısı olduğuna değinmiştik. Üyelerin büyük bölümünü oluşturan diğer uluslar, sayıca az olan Yahudi üyeler tarafından ustaca yönetiliyordu.

Pavlus’un burada seçtiği üslup bu karışıma hitap eder. “Lütuf” olarak çevrilen Grekçe (χάρης, *harris*) sözcüğü, Grek bir konuşmacının kendi aralarında kullanabileceği standart bir selamlamaydı. Şalom sözcüğü “esenlik” anlamındaydı ve Yahudi halkı arasında hâlâ öyledir. Pavlus’un bu karışık

Mesih'te Özgürlük

cemaatlerdeki iki gurubun da aşına olduğu selamlamaları kullanmasının nedeni budur.

Bununla birlikte, Tanrı'nın Pavlus'a yazdırdığı Galatyalılar'a mektupta bu iki sözcük, *lütuf* ve *esenlik*, bir çift tanıdık selamlamadan fazlasıdır. Zengin bir ruhsal içeriğe sahiptirler. Etki (lütuf) ve tepki (esenlik) olarak birbirlerini tamamlarlar.

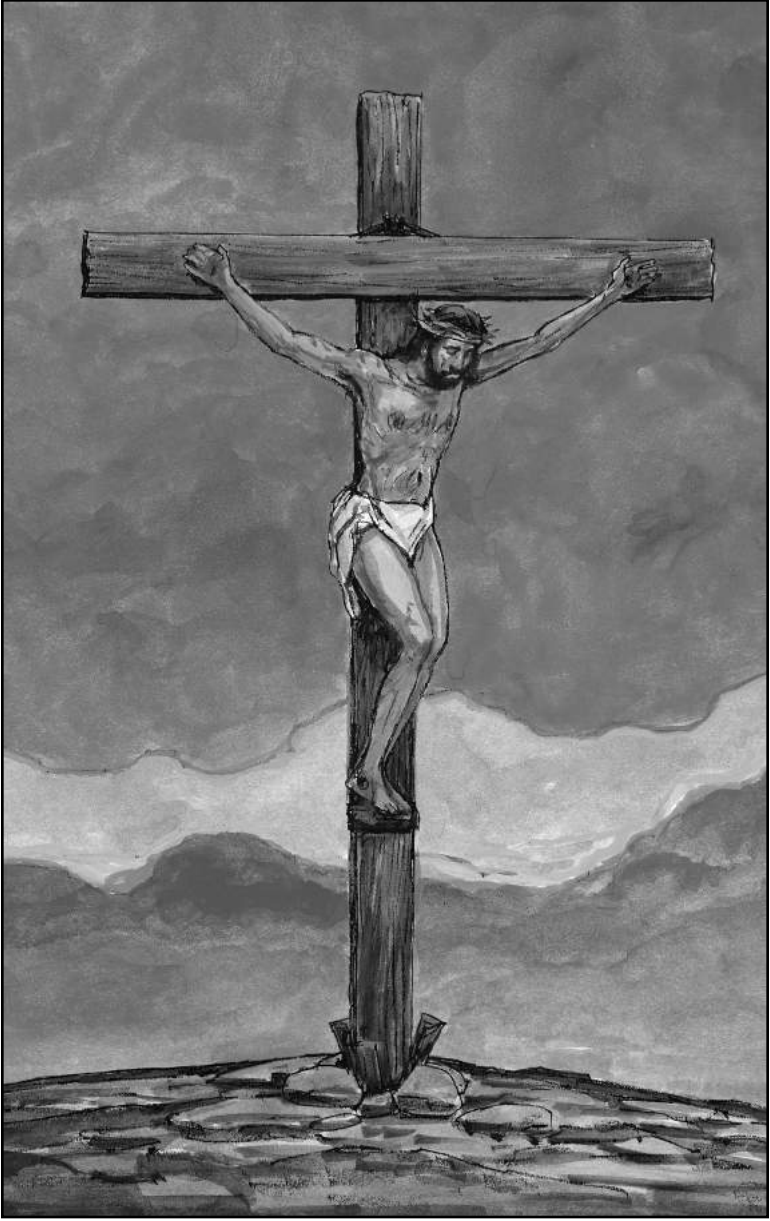
Lütuf, hak etmeyen günahkarlara iyi armağanlar vermesi için Tanrı'yı istekli kılan ve harekete geçiren yüreğindeki sevgi tutumudur. Pavlus bunun en büyük örneği olarak şunu işaret eder: "İsa bizim günahlarımız için canını verdi." Bundan daha büyük bir armağan hayal edilemez! Tanrı'nın Oğlu, itaatsiz günahkarlar için bağışlanmayı elde etmek uğruna öldü. Ve günahların bağışlanmasının olduğu yerde, Tanrı'yla esenlik vardır.

Pavlus'un Galatyalılar için dileği, aslında duası şöyledir: "Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun." Lütufkar bir Tanrı'ya sahip oldukları için, Tanrı da bu duayla istenen şeyi geri çevirmeyecektir. Bundan dolayı Pavlus okurlarına çağrıda bulunur: "Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun!"

Galatya'daki huzursuzluk

1:6 Sizi Mesih'in lütfuyla çağırını bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. 7 Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır.

Görünüşe göre, Pavlus'un Galatya'yı ziyaretinin üzerinden çok kısa bir zaman geçmişti. Vaazı ve öğretisiyle Galatyalılar'ın lütufla kurtuluş mesajını güçlü bir şekilde anlamalarını sağlamıştı. Pavlus'un "lütuf" sözcüğünü sadece selamlamak amacıyla kullanmadığını hatırlayalım. Lütuf, onun Müjde mesajının öğretisinin merkezinde yer alıyordu. Lütuf, hak etmeyen günahkarlara iyi armağanlar vermesi için

Tanrı bizi kurtarmak için bir plan yapar

Mesih'te Özgürlük

Tanrı'yı istekli kılan ve harekete geçiren yüreğindeki sevgi tutumudur. En büyük armağan günahların bağışlanmasıdır. Gökler bağışlanmış günahkarlar için açık durur. Ve bu, tamamen karşılıksız bir armağandır. “Mesih sizin için her şeyi yaptı” ifadesi, Pavlus'un onlarla paylaştığı iyi haberdir.

Galatyalılar Pavlus'un “İyi Haber” duyurusunu sevinçle kabul etmişlerdi. Ama şimdi Galatya'dan Pavlus'a gelen habere göre, bu cemaatlerin bazı üyeleri “değişik bir ‘Müjde’ye dönmeye” başlamışlardı. Pavlus olayların bu kadar çabuk ters dönmesine şaşırmıştır. Yapabileceği tek açıklama şu olur: “Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır.”

Pavlus'un Galatyalılar'a mektubunu incelerken, Müjde'yi çarpıtmak isteyen bu insanların kim olduğunu iyi anlamalıyız. Bunlar Galatya'daki cemaatlere dışarıdan müdahalede bulunarak kendi işlerini yürütmek isteyen Yahudi fitnecilerdir. Ancak, bunlar Pavlus'u sinagoglardan dışarı atmak isteyen Yahudi önderlerden farklıydılar. Onlar İsa'yı vaat edilen Mesih olarak reddeden Yahudiler'di.

Galatya'da sorun çıkaran Yahudi önderler farklıydı. Hristiyan'dılar. Nasıralı İsa'yı Mesih olarak kabul ediyorlardı. İsa'yı kabul etmekle birlikte, O'nun her şeyi yaptığını inanmıyorlardı. “Yahudi yanlısı”* olarak da adlandırılan bu Yahudi önderler, Mesih'teki imanlıların kurtulmak için hâlâ Eski Antlaşma'daki kurbanları sunmaları ve ayinleri yapmaları gerektiğinde ısrarcıydılar. Kısacası, Pavlus'un lütuf öğretisini reddediyorlardı. Hristiyanlar'ın hâlâ Eski Antlaşma kurallarını yerine getirmeleri gerektiği koşulunu Pavlus'un öğretisine eklemeye çalışıyorlardı. “Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmaya çalışanlar” bunlardı.

* *ing.* Judaizers: Yahudi yanlısı veya Yahudilik yanlısı anlamında.

Yanlış öğretiye yer yok

1:8 İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona! 9 Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum: Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun! 10 Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.

Günümüzde birçok insan yanlış öğretinin o kadar da ciddi bir sorun olmadığını düşünür. Pavlus bu düşüncenin yanlış olduğunu gösterir. Kutsal Kitap'ın tüm öğretileri, kurtuluşun karşılıksız bir armağan olarak lütufla gerçekleştiği de dahil, Tanrı'nın tüm sözleri açıkça ve doğru olarak öğretilmelidir. Hiç kimse Kutsal Kitap'ın öğretisini değiştirme yetkisine sahip değildir. Pavlus sahte öğretmenlerin lanetlenmiş olduğunu açıkça belli eder. Hatta daha da ileriye gidip, Müjde'yi çarpıtan kendisi veya bir melek dahi olsa, Tanrı'nın sonsuz yargısı altına gireceğini söyler.

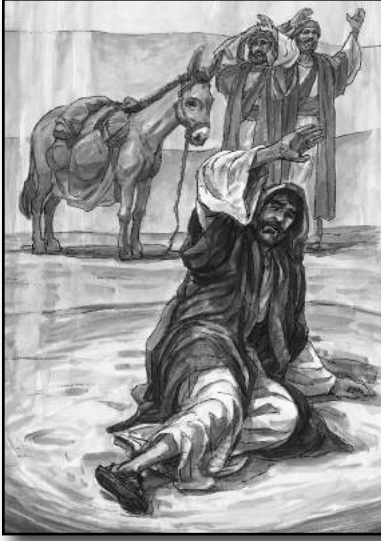
Doğru öğreti ölüm kalım meselesidir. Pavlus sorumluluğunu ciddiye alır. Onun öğrettiğine göre, Tanrı'nın armağanı İsa Mesih aracılığıyla Eski Antlaşma tamamlanmıştır ve artık Eski Antlaşma törenlerine ve kurallarına gerek kalmamıştır. Pavlus'un düşmanları, onu cennet yolunu çok kolaylaştırmak ve insanları kendine kazanmaya çalışmakla suçluyorlardı. Pavlus'un buna cevabı şudur: “Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu [hizmetkarı] olmazdım.” Mektubun açılış ayetinde Pavlus'un kendini elçi olarak tanıttığını hatırlayın. Elçinin yaptığı şey, Mesih'e hizmet etmektir.

Hatırlanması gerekenler:

- Saul önceleri Hristiyanlar'a eziyet eden biri olarak tanınmıştı. Saul Şam yolundayken Mesih İsa kendini ona gösterdi ve yanlışını görmesini sağladı.
- Pavlus bir elçidir; Baba Tanrı ve Rabbimiz İsa Mesih aracılığı ile çağırılmıştır.
- Pavlus bu mektubunu Galatya bölgesindeki kiliselere göndermiştir.
- Genelde Pavlus büyük şehirlerdeki sinagoglarda hizmetine başlardı. Ancak çoğunluk onun mesajını kabul etmezdi. Pavlus da bundan sonra diğer uluslara müjdelendi.
- Uluslar Müjde'yi kabul etmek için Yahudiler'den daha hazır görünüyorlardı.
- Pavlus bir şehirde müjdeleme işini bitirip başka bir şehre giderken sinagog hizmetleri sayesinde Kutsal Yazılar'ı bilen yetenekli adamları genellikle ihtiyar olarak atardı.
- Grekçe konuşanlar arasında “*lütf (haris)*” standart selamlama sözü idi.
- Lütuf, günahkar insana verilen Tanrı'nın hak edilemeyen armağanıdır.
- Tanrı'nın bir günahkara verdiği en büyük armağan günahların affıdır.
- Günahların affının olduğu yerde esenlik vardır.
- Lütuf ve esenlik birbirinin devamı, birbirinin sebebi ve sonucu gibi olan şeylerdir
- Pavlus'un lütuf aracılığı ile kurtuluş öğretisi, kurtuluşun bir armağan olduğu –kurtuluşun işler ile elde edilemez olduğunu vurgular.
- Eski Ahit'in yasa ve törenlerinin korunması gerektiğini savunan yanlış öğretisi savunan kimselere “Yahudilik Yanlısı” kimseler (ya da Yahudi Yanlısı öğretmenler) diyoruz. Bunlar Müjde'yi çarpıtan sahte öğretmenlerdir. Bu öğretiler, Mesih'in Müjdesi değildir.

- Her yanlış öğretiş ciddi bir günahdır; Müjde'nin pak yargısı altında lanetlenmiştir.
- Pavlus'un öğretisine karşıt olan sahte öğretmenler, onu insanları hoşnut etmekle suçuyorlardı. Ancak Pavlus tamamen Mesih İsa'ya odaklanmış bir hizmet için gayret etmekteydi.

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM – 2:
Pavlus elçiliğini savunuyor

Galatyalılar 1:11-2:21

Mesih'te Özgürlük Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 2:

Pavlus elçiliğini savunuyor

Pavlus Tanrı tarafından atanmıştır (1:11-24)

1:11 Kardeşlerim, yaydığım Müjde'nin insandan kaynaklanmadığını bilmenizi istiyorum. 12 Çünkü ben onu insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih vahiy yoluyla açıkladı.

Pavlus'a Galatya'daki cemaatlerdeki sorunla ilgili haberler getiren insanlar, şüphesiz şehirlerine gelen Yahudilik yanlısı kimselerden de bahsetmiş olmalıydılar. Bu kimseler, Pavlus'un kurtuluşu Eski Antlaşma yasalarına ve kurallarına itaat etmeden karşılıksız bir armağan olarak vaaz etmesini yanlış bulan Yahudi Hristiyanlar'dı. Pavlus'un mesajının insan düşüncesinden kaynaklandığı iddiasıyla reddediyorlardı. Bu mesajın Pavlus'un hayalinde yarattığı bir din olduğunu öne sürüyorlardı.

Pavlus, mektubun bu bölümünün tamamında mesajının doğrudan Tanrı'dan verildiğini vurgular. Mesajın hiçbir noktasında insandan kaynaklanan herhangi bir bilgi girişi yoktu. Pavlus yaşamının ve hizmetinin beş evresini sıralayarak bunun altını çizer. Müjde'yi kendi başına icat etmesinin veya mesajında herhangi bir insani katkı olmasının mümkün olmadığını belli eder.

Pavlus'un imandan önceki yaşamı

1:13 Yahudi dinine bağlı olduğum zaman nasıl bir yaşam sürdürdüğümü duyduunuz. Tanrı'nın kilisesine alabildiğine zulmediyor, onu kırıp geçiriyordum. 14 Yahudi dininde yaşıtım olan soydaşlarımın birçoğundan daha ilerideydim, atalarımın geleneklerini savunmakta çok daha gayretliydim.

Mesih'te Özgürlük

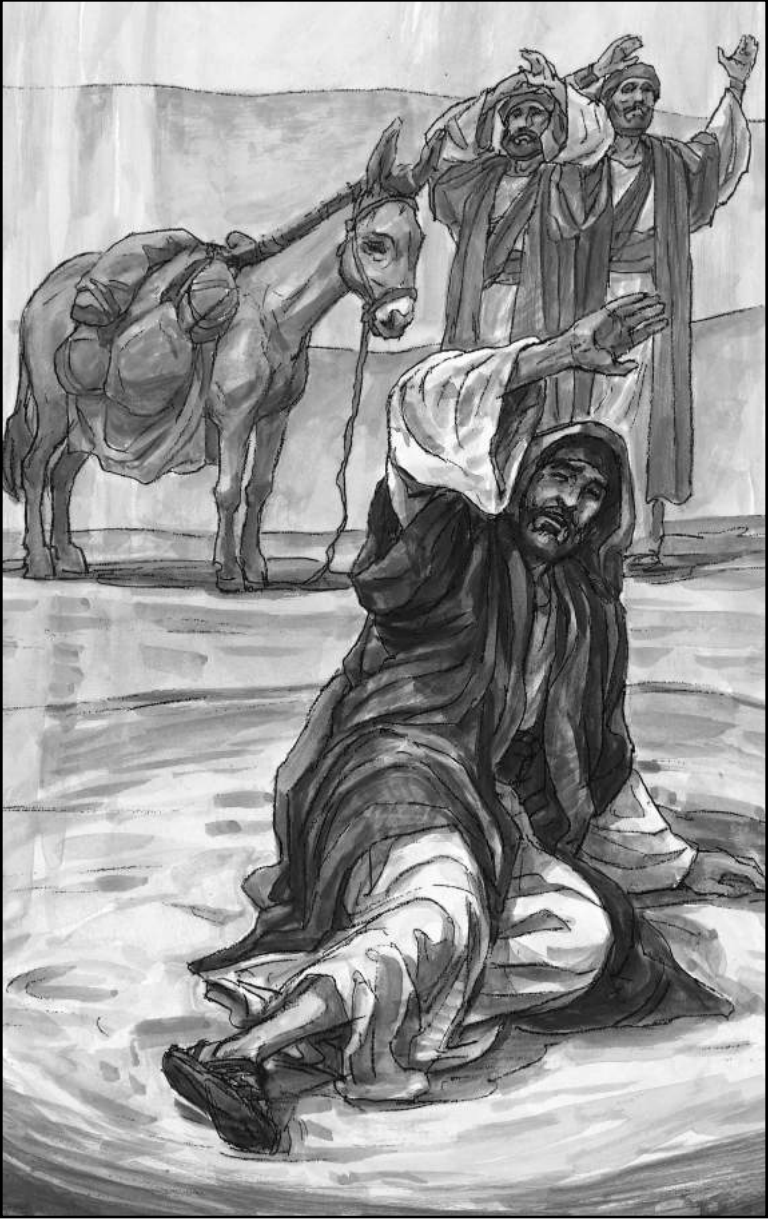
Pavlus, kendisi gibi birinin yeni bir din uydurmasının mümkün olmadığına dikkat çekerek yaşam evrelerini anlatmaya başlar. O tamamen Yahudi dinine adanmış biriydi. Hatta Yahudilikte o kadar ileri gitmişti ki, Yahudi kardeşleri kendilerini onun yanında acemi gibi hissediyordu. Hristiyanlığa yok etme derecesinde karşıydı. Pavlus, Yahudilikle uyuşmayan bir din icat edecek biri değildi.

Pavlus'un iman ve çağırısı

1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım.

Tanrı'nın Pavlus'u kaç yaşında çağırdığını bilmiyoruz. Kutsal Kitap, hizmetinin yirmi yıl gibi sürdüğünü gösterdiğine göre nispeten genç bir adam olmalıydı. Ama Tanrı'nın Pavlus'la ilgili planları çok daha önce başlamıştı, hatta Pavlus doğmadan önce. Sonra, doğru zamanda Tanrı "Oğlu'nu Pavlus'un hayatında gösterdi." Şam yolunda Pavlus'un Mesih'le karşılaşması tamamen yaşam değiştiren bir olaydı. Bu olayla Pavlus sadece Hristiyanlığı kabul etmekle kalmadı, aynı zamanda Tanrı onu bir elçi olarak çağırdı. Bizzat İsa Mesih, "Yahudi olmayanlara (putperest uluslara)" karşılıksız kurtuluşu içeren Müjde mesajını ilan etme görevini Pavlus'a verdi.

Pavlus'un iman etmesi Hristiyan kilisesinin yaşamında o kadar önemlidir ki, Kutsal Ruh bunu Kutsal Kitap'ta üç kez kayda geçmiştir (Elçilerin İşleri 9:1-19; 22:6-16; 26:12-18).

Pavlus Şam yolunda

Mesih'te Özgürlük

Pavlus Arabistan'da

1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım; 17 Yeruşalim'e, benden önce elçi olanların yanına da gitmedim; Arabistan'a gittim, sonra yine Şam'a döndüm.

Eski zamanlardaki Arabistan günümüzde Arabistan dediğimiz yerden çok daha büyük bir bölgeyi kaplıyordu. Pavlus'un gittiği yer Şam bölgesinde yer alıyordu. Bir sonraki 18. ayete göz attığımızda oradaki kalış süresinin üç yıl olduğunu anlıyoruz. Arabistan bölgesi, yerleşimin seyrek olduğu tenha bir alandı ve Pavlus'un mesajı için bilgi girişi sağlayabileceği bir yer değildi. Pavlus elindeki notları diğer elçilerle karşılaştırmak için Yeruşalim'e de gitmedi. Böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Pavlus, yazarı Tanrı olan mesajından emin olabilirdi.

Pavlus Yeruşalim'de

1:18 Bundan üç yıl sonra Kefas'la tanışmak üzere Yeruşalim'e gittim, on beş gün onun yanında kaldım. 19 Öbür elçilerden hiçbirini görmedim, yalnız Rab İsa'nın kardeşi Yakup'u gördüm. 20 Bakın, size yazdıklarımın yalan olmadığını Tanrı'nın önünde belirtiyorum.

Pavlus üç yıl sonra Yeruşalim'e gitti. Amacı bilgi edinmekten ziyade Petrus'la tanışmaktı. Bu ziyaretin amacı Petrus'u tanımakla sınırlıydı. Ve ayrıca bu ziyaretin süresi, Pavlus'un Petrus'tan herhangi bir büyük öğreti veya eğitim alması için çok kısaydı.

Pavlus Suriye ve Kilikya’da

1:21 Sonra Suriye ve Kilikya bölgelerine gittim. 22 Yahudiye'nin Mesih'e ait kiliseleri beni şahsen tanımıyorlardı. 23 Yalnız, ‘Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor’ dendiğini duymuşlardı. 24 Böylece benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı.

Elçilerin İşleri 9:26-30 ayetleri Pavlus’un Yeruşalim’e sonraki ziyareti hakkında bazı bilgiler verir. Oradayken, Yahudiler’e güçlü bir şekilde Nasıralı İsa’yı vaat edilmiş Mesih olarak vaaz ediyordu ki, bu durum Yahudiler’in onu öldürmek için komplo kurmasına neden oldu. Pavlus’un Hristiyan arkadaşları bu komployu duyar duymaz, onu doğduğu yer olan Tarsus’a gönderdiler. Bu şehir, Suriye’nin büyük Roma vilayetinin bir parçası olan Kilikya vilayetinde bulunuyordu. Tarsus’ta Pavlus “bir zamanlar yok etmek istediği inancı” vaaz ediyordu.

Kutsal Kitap kayıtlarından hareketle, Pavlus’un yedi veya sekiz yıl boyunca Tarsus’ta misyon faaliyetinde bulunduğunu görüyoruz. Yeruşalim’i çevreleyen Yahuda bölgesindeki Hristiyanlar, Pavlus’un yaptıklarından haberdardılar ve bunun için Tanrı’ya şükrediyorlardı. Ama ne Pavlus’la doğrudan irtibata geçtiler ne de onun mesajına etki ettiler.

Pavlus Yeruşalim’de kabul ediliyor

2:1 On dört yıl aradan sonra Titus'u da yanıma alıp Barnaba'yla birlikte yine Yeruşalim'e gittim. 2 Vahiy uyarınca gittim. Boş yere koşmayayım ya da koşmuş olmayayım diye, öteki uluslar arasında yaydığım Müjde'yi özel olarak ileri gelenlere sundum. 3 Benimle birlikte olan Titus bile Grek olmasına karşın sünnet edilmeye zorlanmadı. 4 Ne var ki, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı. 5 Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara boyun eğip teslim olmadık.

Mesih'te Özgürlük

Pavlus'un doğduğu yer olan Tarsus'ta birkaç yıl sessizce çalıştığını belirtmiştik. O zaman boyunca Yerusllm'deki ana kiliseyle bir teması olmadı. Pavlus'u kilisenin dış hizmet takımının resmi bir üyesi yapma önerisini bilgece öne süren kişi Barnaba'ydı. Pavlus ve Barnaba ilk misyon yolculuklarında birlikte çalıştılar. İkiisi o yolculukta, Galatya'daki Antakya, İkonyum, Listra ve Derbe şehirlerinde Hristiyan cemaatler başlattılar.

Kutsal Kitap burada Tanrı'nın kullandığı yöntemi bize söylemez ama bir şekilde Pavlus ve Barnaba'ya, Yerusllm'e gitmelerini istediğini gösterdi. Kilisedeki bir toplantıda misyon faaliyetleriyle ilgili bir rapor vermeliydiler. Tanrı'ya itaat edip gittiler. Pavlus bunu şöyle dile getirir: "Öteki uluslar arasında yaydığım Müjde'yi oradaki insanlara anlattım."

Pavlus'un raporundaki iki kilit noktayı aklımızdan çıkarmamalıyız. Birincisi, Pavlus misyon faaliyetini "Öteki uluslar" (Yahudi olmayan putperest halklar) arasında gerçekleştiriyordu. İkincisi, uluslara ilan ettiği "Müjde" lütuf yoluyla kurtuluğu, Tanrı'nın Mesih'teki karşılıksız armağanıydı. Pavlus putperestlikten Hristiyanlığa dönen uluslara, Yahudiliğe göre temiz olan yiyecekler, kurban sunmak veya snnet edilmek gibi Eski Antlaşma kurallarına uymaları gerektiğini söylemedi. Kısaca, diğer ulusların kurtulmak için Yahudiler'e dönüşmeleri gerekmiyordu.

Çok geçmeden bu konuda bir deneme durumu baş gösterdi. Pavlus ve Barnaba'nın yardımcısı Titus, onlarla birlikte Yerusllm'de bulunuyordu. Titus "Grek" biriydi, yani geçmişinde bir putperestti. Ama bir arada toplanmış olan grup onun snnet olması gerektiğini öne sürmedi. Böylece Pavlus'un Tanrı'nın imanlılara karşılıksız armağanı olarak ilan ettiği kurtuluğu Müjdesi mesajı, Yerusllm'deki kilise tarafından da kabul edilmiş oluyordu.

Ama bu mesaj herkes tarafından kabul görmedi. Küçük bir Yahudi Hristiyan grup buna karşı çıkıyorlardı. Bunlar

daha önce “Yahudi yanlısı” olarak adlandırdığımız insanlardı. Pavlus Galatyalılar’a yazarken bu insanlardan son derece olumsuz ifadelerle bahseder. Onlar için şöyle yazar: “Ne var ki, İsa Mesih’te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı.”

Pavlus onların “sahte imanlılar” olduğunu söyler. Mesih’e inandıklarını iddia ediyorlardı, ama onlar için bu kadarı yeterli değildi. Kurtuluşlarından emin olmak isteyen imanlıların Eski Antlaşma törenlerini de yerine getirmeleri gerektiğini söylüyorlardı.

Pavlus onlardan “aramıza sızanlar” olarak bahseder. Yahudi yanlısı bu kimseler, Hristiyan cemaatler içinde kendi yollarını dayatmaya çalışan Yahudi öğretmenlerdi. Daha önce değindiğimiz gibi, Pavlus’un başlattığı cemaatlerde putperest uluslardan gelen imanlılar sayıca çoğunluğu teşkil ediyordu ve az sayıdaki Yahudi üyeler kendi yerel sinagoglarını terk edip ruhsal önderlik yapmak için orada katkıda bulunmaya çalışıyorlardı. Yahudi yanlıları bunların dışındaki öğretmenlerdi ve yerel önderleri yerlerinden etmeye çalışıyorlardı. Pavlus’un cemaatleri kurup giderken arkasında bıraktığı öğretiyi hakkında, yani karşılıksız kurtuluş Müjde’si hakkında kuşku uyandırmaya çalışıyorlardı.

Pavlus, Yahudi yanlısı öğretiyi veren bu kimselerin isteklerinin zararlı ve yanlış olduğunu söyler. Bu kimseler Pavlus’un Müjde’sinin Hristiyanlar’a verdiği özgürlüğü yok etmek için, Hristiyan cemaatlerin içinde kendi yollarını dayatmaya çalışıyorlardı. Ancak Yeni Antlaşma imanlılarından Eski Antlaşma’nın kurallarını yerine getirmelerini istemek, onları tekrar köleliğe döndürmek gibiydi.

Pavlus Yeruşalim’deki Yahudi yanlısı kimselerle bir an bile aynı fikirde olamazdı. Aksi takdirde, uzaktaki Galatyalılar’ın Mesih’e iman ederek elde ettikleri özgürlüğü bozulabilirdi.

Pavlus elçiler tarafından kabul ediliyor

2:6 Ama ileri gelenler -ne oldukları bence önemli değil, Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz- evet, bu ileri gelenler söylediklerime bir şey katmadılar. 7 Tam tersine, Müjde'yi sünnetlilere bildirme işi nasıl Petrus'a verildiyse, sünnetsizlere bildirme işinin de bana verildiğini gördüler. 8 Çünkü sünnetlilere elçilik etmesi için Petrus'ta etkin olan Tanrı, öteki uluslara elçilik etmem için bende de etkin oldu. 9 Topluluğun direkleri sayılan Yakup, Kefas ve Yuhanna bana bağışlanan lütfu sezince paydaşlığımızın işareti olarak bana ve Barnaba'ya sağ ellerini uzattılar. Öteki uluslara bizlerin, Yahudiler'e kendilerinin gitmesini uygun gördüler. 10 Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum.

Yeruşalim'deki toplantının iki safhası vardı. Birincisi, Pavlus'un uluslar arasında yaptığı misyon faaliyetini tüm Yeruşalim kilisesine anlattığı halka açık bir toplantıydı. Ama bunun dışında Yeruşalim'deki bazı elçilerle bir araya geldiği daha küçük çapta özel bir toplantı da oldu.

Pavlus Galatyalılar'ı bu toplantının seyri hakkında bilgilendirir. Pavlus'un mesajı ve elçilik kimliği doğrudan Tanrı tarafından kendisine verildiğinden, insanların onayına ihtiyacı yoktu. Yeruşalim kilisesinin "temel direkleri" olan kişilerden gelecek olan onaya bile ihtiyaç duymuyordu. Ama oradaki elçilerin hepsi Pavlus'a gönülden onay verdiler. Halka açık toplantıda kilisenin Pavlus'un onaylamasına benzer şekilde, özel toplantıda da elçiler Yakup, Petrus ve Yuhanna, Pavlus'la fikir birliğine vardılar. Tanrı'nın, kendilerinin Yahudiler arasında yaptıkları hizmeti kutsadığı gibi, Pavlus'un öteki uluslar arasında yaptığı işi de kutsadığını gördüler.

İki taraf da kurtuluşun sadece lütufla gelen, İsa Mesih'e imanla kabul edilen karşılıksız bir armağan olduğu konusunda uzlaşmıştı. Aynı şeyi vaaz ettikleri ve öğrettikleri için aslında bir takım olmuşlardı. Bu önemli hizmeti gerçekleştirmek için işbirliği içinde olmak ve bir plan

yapmak onlara iyi hissettirdi. Anlaştıklarını sağ ellerini uzatarak gösterdiler.

Uzlaştıkları plan basit ve iyi düşünülmüştü. Pavlus bu planı iki kısa cümleyle özetler: “Öteki uluslara bizlerin (Pavlus ve yardımcıları), Yahudiler'e kendilerinin (Petrus ve yardımcıları) gitmesini uygun gördüler.”

Kutsal Kitap'taki birçok ifadeden Yeruşalim'de çok sayıda fakir Hristiyan bulunduğunu görürüz. Belki de büyük Yahudi cemaati tarafından baskı görüyorlardı. Petrus öteki uluslardan olan Hristiyanlardan, kendileri kadar talihli olmayan kardeş ve kız kardeşlerini hatırlamalarını ister. Bu, Pavlus'un planlarıyla son derece uyumlu bir amaçtı. Pavlus, bu yardımseverlik faaliyetini Hristiyan kilisesinin Yahudi ve öteki uluslardan olan kollarını birleştirmek için kullanmak istedi.

Petrus Pavlus'un düzeltmesini kabul ediyor (2:11-21)

2:11 Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim. 12 Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yedi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu. 13 Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı. 14 Müjde gerçeğine uygun davranmadıklarını görünce hepsinin önünde Kefas'a şöyle dedim: ‘Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?’

Bu mektupta, Pavlus Galatyalı okurlarına iki önemli gerçek hakkında güvence vermeye çalışmıştır: Mesajı doğrudu ve o gerçek bir elçiydi. Yeruşalim'deki birleşik kilise onu ve mesajını kabul etmişti.

Yeruşalim'deki özel toplantıda da, Petrus ve bazı önemli elçiler onunla fikir birliği yapmakla kalmadılar, ama onunla ortak bir misyon planı yapmak için de *el sıkıştılar*.

Mesih'te Özgürlük

Mektubun bu bölümünde Pavlus, Petrus'un hem onun öğretisini onayladığını hem de ciddi bir genel hata yaptığında ondan gelen uyarıyı ve düzeltmeyi kabul ettiğini gösterir.

Olay Antakya isimli şehirde gerçekleşti. Burası, daha önce Galatya bölgesinde adı geçen Antakya değil, Suriye'deki Antakya'ydı. Yeruşalim, daima "ana kilise" ve Yahudi Hristiyanlığının merkezi olarak kaldı. Suriye'deki Antakya, Pavlus'un misyon yolculuklarının başlangıç noktasıdır. Orası çok geçmeden öteki uluslardan Hristiyanların merkezi haline geldi.

Petrus bir vesileyle Antakya'daki kiliseye yaptığı uzun ziyarette, öteki uluslardan olanların misafirperverliğini rahatlıkla kabul etmişti. Onlarla aynı masaya oturup Yahudi kültürüne göre temiz (koşher) sayılmayan yemekleri yedi. Ama Yeruşalim'den birtakım insanların Antakya'ya gelişiyle Petrus'un tavrı değişti. Öteki uluslardan insanlarla rahatça oturup kalkması "sünnet yanlıları" tarafından duyulacak diye korkuya kapıldı. Çekindiği bu insanlar, Yeruşalim'deki halka açık büyük toplantıda Mesih'e imanın kurtuluş için yeterli bir güvence olmadığını savunan Yahudilik'ten gelen "sünnet yanlısı" gruptu. Onlara göre Hristiyanlığa dönmüş olanlar, Eski Antlaşma yasalarını ve törenlerini de yerine getirmeliydiler.

Yeruşalim'e döndüğünde eleştirilmesin diye Petrus Antakya'daki çalışma şeklini değiştirdi. Artık öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yemiyordu ve bu davranışı çok yanlış bir etki bırakmaktaydı. Onun bu tutumu, Yeni Antlaşma Hristiyanlar'ının kurtuluş için gerçekten de Mesih'e inanmaya ek olarak bir şeyler yapmaları gerektiği izlenimini uyandırıyor. Sanki Ferisi dinine göre temiz yiyecek yemek, Şabat Günü'nü tutmak ve sünneti kabul etmek gibi şeyler yapmaları gerekiyordu.

Aslında Petrus'un davranışları, yasada sayılan işlerin katkısı olmadan kurtuluşun karşılıksız bir armağan olduğunu ilan eden Müjde'nin mesajını değersizleştiriyordu. Petrus bu

davranışlarını alenen sergilediği ve başkalarının da yoldan çıkmasına neden olduğu için, Pavlus onu herkesin önünde azarladı. Şöyle dedi: “Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?”

Antakya’ya yaptığı ziyarette Petrus daha önce bir Yahudi olarak öteki uluslarla oturup yiyerek onlar gibi yaşamıştı. Ama Yeruslaim’den gelen adamlardan sonra değişti ve sadece Yahudiler’le oturup temiz sayılan yiyecekler yemeye başladı. Onu örnek alan başkaları da Petrus’un modelini izlemenin doğru olacağını düşündüler. Petrus insanları Yahudiliğe göre temiz sayılan yiyecek yemeye ve Yahudi geleneklerini izlemeye açıkça zorlamadı, ancak onlara yapmaları gereken hakkında güçlü bir örnek oluşturdu. Bu tutum değişikliğiyle bir bakıma ‘*sadece lütuf yoluyla*’ kurtuluşu reddediyor gibi gözüküyorlardı. Petrus’un insanları sürçtüren davranışları günahlıydı, ama Pavlus’un uyarısını ve düzeltmesini kabul etmesi, onu gerçek bir öğretmen ve elçi olarak kabul ettiğini gösterir.

Pavlus, görünüşte günahla gerçek günah arasındaki farkı Petrus’a göstererek onu eğitmeye devam etmiş oldu.

Görünüşte günah ve gerçek günah

2:15 Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan ‘günahlılar’ değiliz. 16 Yine de insanın Kutsal Yasa’nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih’e iman ederek amlandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa’nın gereklerini yaparak değil, Mesih’e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa’ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa’nın gereklerini yaparak aklanmaz. 17 Mesih’te aklanmak isterken kendimiz günahlı çıkarsak, Mesih günahın yordakçısı mı olur? Kesinlikle hayır! 18 Yıktığımı yeniden kurarsam, yasayı çiğnediğimi kanıtlamış olurum.

Tanrı Eski Antlaşma Yahudiler’ini kendi özel halkı olarak seçtiğinde, onlara Kurtarıcı gelene kadar izlemeleri için bir

Mesih'te Özgürlük

dizi özel yasa verdi. Bu yasalara uyan Yahudiler, Yahudi olmayanlara tepeden bakmaya meyilliydiler. Onları “günahkarlar” olarak damgalamışlardı.

Mesih'in gelişi ve Tanrı'nın tüm yasalarını tamamlamasıyla, Pavlus doğru bir şekilde Yeni Antlaşma Hristiyanları'nın Eski Antlaşma kurallarını yerine getirmek zorunda olmadıklarını öğretiyordu. Ama Mesih'in takipçileri bu kurallara uymayarak tıpkı öteki uluslardan “günahlılara” benziyorlardı.

Pavlus burada sorar: “Mesih'te aklanmak isterken kendimiz günahlı çıkarsak, Mesih günahın yordakçısı mı olur?” Cevap: “Kesinlikle hayır!” Bu kurallara uymamak, kurtuluşun hiçbir şey yapmadan imanla kabul edilen karşılıksız bir armağan olduğunu anlamayanlar için görünüşte günahdır. Mesih Eski Ahit'in yasa ve düzenlemelerini bizim bizim için yerine getirdi ve tamamladı; bu yüzden bizlerin o yasalara dönmemesi günah değildir.

Gerçek günah, kusursuz itaatiyle Mesih'in yok ettiği yasaları yeniden inşa etmektir.

Tanrı'nın yasasının değeri

2:19 Çünkü ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm. 20 Mesih'le birlikte çarımha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum. 21 Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu.

Pavlus Tanrı'nın yasası hakkında oldukça olumsuz şeyler söyledi. Önceki paragrafta, Mesih'in yasayı tamamlamasını, onu “ortadan kaldırması” olarak tanımlar. Burada Pavlus yasanın Mesih'in ölümüne neden olduğunu söyler. Yasa kötü

ve kurtulmamız gereken bir şeymiş gibi görünür. Ama Pavlus böyle demez. Aksine, Tanrı'nın yasasının yaşamlarımızda oynadığı rolün yararlı amacına odaklanır.

Tanrı İbrahim'i İsrail'in, seçilmiş halkının atası olarak seçtiği zaman şöyle dedi: "Benim yolumda yürü, kusursuz ol" (Yaratılış 17:1). Tanrı daha sonra Sina Dağı'nda İsrail halkına On Emir'le özetlenmiş yasasını verdiğinde şöyle dedi: "Kutsal olun, çünkü Ben kutsalım" (Levililer 11:44).

On Emir'in talep ettiklerini hayatımızda yaptıklarımızla karşılaştırmamız bizi yalnızca tek bir sonuca götürür. O'nun yolunda kusursuz yürümediğimiz gerçeğinden kaçamayız. Biz Tanrı gibi kutsal değiliz. Tanrı'nın Yasası'nı bölük pörçük yerine getirmemiz bizi kurtarmaz. Sadece üzerimize yargı getirir ve bizi öldürür.

Kaybolmuş durumumuzun farkında olmanın getirdiği önemli bir fayda vardır. Kurtarıcı'ya ihtiyacımız olduğunu; yardıma ihtiyacımız olduğunu gösterir. Mesih'in bizim yerimize sürdüğü kusursuz yaşama, bu yardım dünyadaki her günahlıya sağlanmıştır. İmanlı, iman yoluyla Mesih'in bu mükemmelliğine (kusursuzluğuna) sahip olur; onu elde etmek için bir şey yaparak değil, iman ederek sahip olur.

Yasanın insanları kurtarmakta yetersiz olduğunu anlamak, Tanrı'nın Mesih'teki lütfuna olan ihtiyacımızı anlamının en önemli unsurudur. Pavlus şöyle der: "Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim." Eğer insan yasayı yerine getirerek Tanrı'nın önünde aklanabilseydi, lütfu ihtiyaç olmazdı. O zaman Mesih boşuna ölmüş olurdu.

İmanlı Mesih'in kendisi için elde ettiği mükemmelliği kabul ettiğinde, bu, onun hayatını tamamen değiştirir. Pavlus'un artık yaşamadığını söylemesinin nedeni budur. Mesih onun içinde yaşamaktadır. Bunun imanlının yeni yaşamında kendisini gösterme şekli, bu mektubun Dördüncü Bölümünde vurgulanacaktır.

Hatırlanması gerekenler:

- Pavlus savunduğu ve tanıklık ettiği Müjde'yi, insandan değil Tanrı'dan almıştır.
- Yahudilik yanlısı öğretiş, Yeni Ahit Hristiyanlar'ını Eski Ahit yasalarını ve törenlerini tutmaya zorlamaktaydı.
- Yahudi yanlısı öğretiş kabul etmek, Mesih İsa'nın getirdiği özgürlüğü kaybetmek anlamına gelecektir.
- İnsanların Mesih'teki kurtuluşu kazanmak için işler yapmaya çalışmasını kölelik olarak tanımlanır.
- Yerusolim'de halka açık bir misyon toplantısı yapıldıktan sonra, ihtiyarlar kurulu ayrıca kendi aralarında toplanmıştır. Bu toplantıda kilisenin direkleri sayılan Yakup, Petrus, Yuhanna da bulunmuştur. Bu toplantı Pavlus'un bir elçi olarak hizmetinin diğer elçilere eşit olduğunu göstermektedir.
- Pavlus'un uluslar arasında yaydığı Müjde'den haberdar olmak, Yerusolim kilisesinde hoşnutla karşılanmış ve aynı Müjde'yi paylaşmanın bir gereği olarak Pavlus'a sağ ellerini uzatmışlardı.
- Pavlus ve arkadaşlarının uluslara, Petrus ve takım arkadaşlarının Yahudiler'e müjdelemesi konusunda kilisenin ihtiyar kurulu fikir birliği içindeydi.
- Pavlus'un Petrus'u düzeltmesi ve Petrus'un bunu kabul etmesi, lütuf ile kurtuluş konusunun hem Yahudiler hem de uluslar için aynı olduğunu göstermektedir.
- Tanrı Eski Ahit'te halkına tutması için özel yasalar vererek onların dünyadan ayrı olmasını istemişti. Ancak Yahudiler yasaya baktıklarında diğer ulusları günahkar olarak damgaladılar.
- Hristiyanlar Mesih'in tamamladığı yasayı tutmamakla günah işlemiş olmazlar; Yasa'yı tutmaya çalışmakta ısrar etmek ise günahtır.

- Tanrı'nın Yasası'nı tutamadığımız gerçeği bize günahımızı ve bir Kurtarıcı'ya ihtiyacımız olduğunu gösterir
- İsa Mesih'in bizim için kazandığı doğruluğu işler yaparak değil, iman ile alırız.
- İsa Mesih'in sağladığı mükemmelliği edinmek, iman eden kişinin yaşamını değiştirir.